

А това, че той е самозванецъ. Азъ са изумихъ. — Наистина за Бога. Дохождамъ азъ въ Севлиево... Срѣща на капитанитѣ, началника на окръгътъ, и отъ първото слово: Ваше Снятелство, тукъ е годеникътъ на вашата плѣмянница докторъ Студитский, дълго време е болѣлъ у мене... Азъ отъ своя страна... И захваща да описва своето усърдие... За Бога, говоря, — азъ нѣмамъ никаква плѣмянница!... Този са даже замая...

Разумѣва са, Скобелевъ обяснилъ на князътъ, въ какво е работата.

— Знаете ли, говоряше отпослѣ по този поводъ Скобелевъ, трѣбва всякога да умѣемъ да са ползуваме не само съ способноститѣ, доблеститѣ и достоинства на хората, но и съ тѣхнитѣ пороци... Разумѣва са, за честна работа. Не за себе си и не въ своя полза... Това въ военното дѣло е необходимостъ...

— Слѣдователно, рицарътъ Баяръ бѣше не на висотата на трѣбованията на бойовнитѣ... възрази нѣкой си.

— Рицарътъ Баяръ дѣйствуваше за своя смѣтка, само армия той не командуваше. Азъ сега поглѣдалъ бихъ на рицаря Баяра!

— И тутакси цѣлъ арсеналъ исторически указания, фактове, примѣри.

Памятьта у него бѣше необикновена... Това му позволяваше при всякой случай да са обръща къмъ прѣминѣлото. Историята бѣше за него училище, историческитѣ събития — уроци. Той намираше въ тѣхъ потвърждение на своитѣ прѣдирния... Грѣшкитѣ на прѣдишнитѣ пълководци са явявахъ за него прѣдупреждения...

— Послушайте, той е нѣкъкъвъ си професоръ! изуми са Лигницъ слѣдъ първото му запознаване съ Скобелева.

— Трудно е да кажемъ, какво въ него е повече, умъ или знания! Военниятъ агентитъ на Сѣверо-Американскитѣ Съединени щати, Грантъ, резюмироваше своитѣ впечатления.

Венчко това завоедаваше на Скобелева симпатитѣ на едни и напротивъ, раздражаваше противъ младитѣ генералъ, други. За мене Скобелевъ бѣше отлично мѣрило за опрѣдѣление умътъ и бездарността. Чтомъ като почнуватъ да го ругаятъ, да отричатъ неговътъ талантъ, ти знаешъ че е дуракъ (глупецъ), или завистлива душа! Венчко младо, умно, способно са отнасяше къмъ него съ понятно уважение и даже обожание.